

Sygn. akt IV CSK 535/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku D. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.  
przy uczestnictwie D. I. L.

o wpis roszczenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt XVI Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Rejonowego w G. z dnia 11 października 2012 r., którym oddalony został wniosek o wpis w dziale trzecim wskazanej księgi wieczystej roszczenia o zbycie przez uczestnika prawa użytkowania wieczystego nieruchomości w terminie trzech lat od ujawnienia go jako użytkownika wieczystego i zapłatę z tytułu tej sprzedaży na rzecz wnioskodawczynie określonej sumy, w tym także w wypadku odmowy zbycia nieruchomości, zgodnie z § 10 umowy sprzedaży, umów przejęcia długów i umowy potrącenia, zawartych w dniu 23 czerwca 2009 r. w formie aktu notarialnego.

Wnioskodawczynie oparła skargę kasacyjną na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 16 ust. 1 u.k.w.h., błędne zastosowanie art. 353 § 1 i 2 oraz art. 65 § 2 k.c. oraz niezastosowanie art. 16 ust. 2 pkt 2 u.k.w.h. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołała przyczynę objętą art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością wyjaśnienia, czy na podstawie art. 16 ust. 1 lub art. 16 ust. 2 pkt 2 u.k.w.h. dopuszczalny jest wpis w dziale trzecim księgi wieczystej roszczenia wierzyciela objętego umową, w której dłużnik zobowiązał się względem niego do zbycia nieruchomości na rzecz nieokreślonej osoby i do zapłaty z tego tytułu określonej kwoty na rzecz wierzyciela, rozliczenia sprzedaży. Ponadto zachodzi potrzeba odpowiedzi na pytanie, czy można ujawnić roszczenie, które częściowo nie jest wymagalne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji.

Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez

badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązane go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas problemu, ponieważ były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Postawione pytania nie mają abstrakcyjnego charakteru i jako osadzone w realiach sprawy skarżącej, zmierzają do poddania ocenie zaskarżonego orzeczenia. Nie uwzględniają tego, że zwykle wątpliwości interpretacyjne związane są z procesem stosowania prawa, a zatem nie każde mogą być kwalifikowane jako istotne i nowe.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

[aw]

jw